

Проект
літературно-мистецького
дослідження на тему:

" Славетні люди
Томаківського краю "

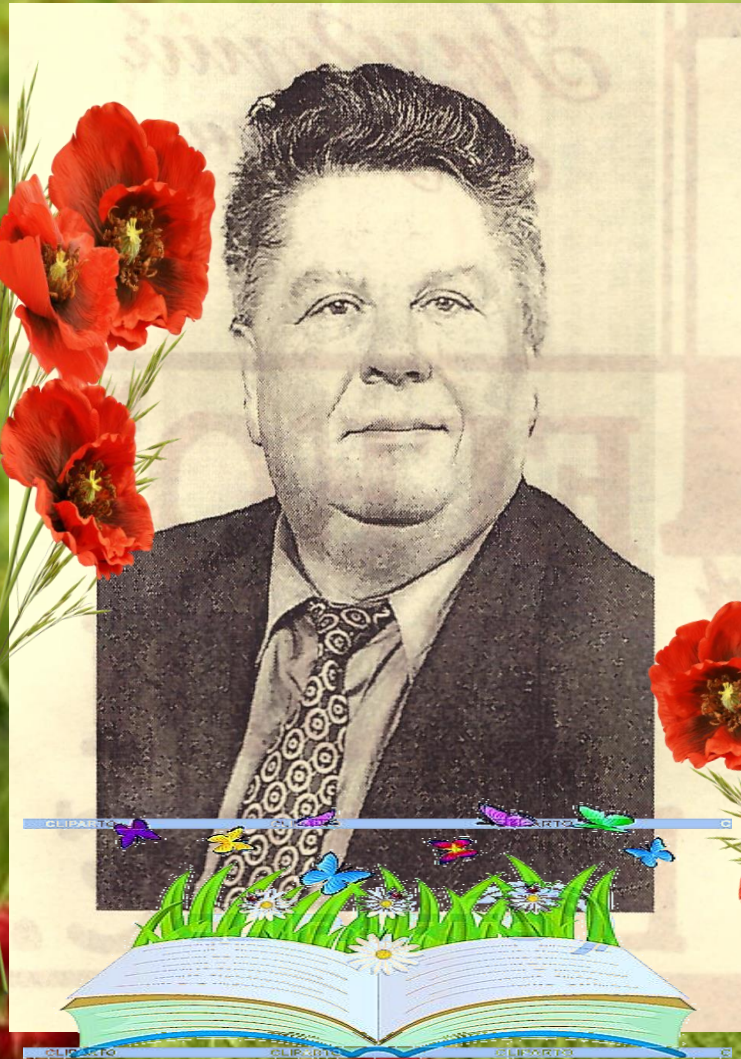
Ідіть своїм власним шляхом, шукайте свій почерк, не наслідуйте нікого, мистецтво не терпить трафарету. Вчіться у великих майстрів, осягайте суть їх мистецтва, але не запозичте їх зовнішню манеру.

І. Ю. Рєпін

**ЛЮДИ
ІСТОРІЇ
РІДНОГО
КРАЇНО**

**Заслужений
працівник
культури
України
Григорій
Ілліч
Зімненко**

**18.06.1940-
23.09.2015.**

**Ім'я Зімненка Г.І.
занесено до книги
почесного громадянина
селища Томаківка.**

Зіменко
Григорій Ілліч

*(експрес-досьє заслуженого
працівника культури України,
літератора Тломаківщини)*

Літературна спадщина Григорія Ілліча Зімненка

84.4УКР6
3-82

Г. І. ЗІМНЕНКО

МАКІВ ЦВІТ

У 1997 році вийшла друком його перша книга – документальна повість «Маків цвіт», в котрій розповідається про ушавленого земляка, скульптора, заслуженого діяча мистецтв України – Дмитра Никифоровича Красняка, уроженця села Томаківка

Г. І. ЗІМНЕНКО

ЗІМНЕНКО ГРИГОРІЙ ІЛІЧ, заслужений працівник культури України.

Народився в селі Шевченківка Томаківського району Дніпропетровської області.

Закінчив Дніпропетровське училище культури та Київський інститут культури ім. О. Є. Корнійчука.

Працював у Томаківському районі завідуючим клубом колгоспу «Жовтень», методистом з хорового жанру та директором районного Будинку культури.

Більше двадцяти років працює завідуючим відділом культури Томаківської районної державної адміністрації.

ТОМАКІВ ЦВІТ

ДОКУМЕНТАЛЬНА ПОВІСТЬ

Григорій
Зіменко

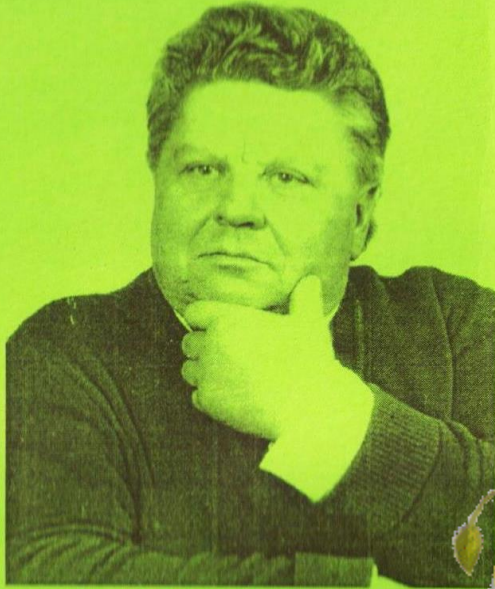
Бувальщини з Томаківки

Оповідання

У новій творчій збірці оповідань «Бувальщини з Томаківки» зображено буденне життя земляків – односельців Григорія Ілліча завжди притаманним йому українським гумором, дотепністю та колоритним зображенням навколишніх пейзажів

ГРИГОРІЙ ЗІМНЕНКО

БУВАЛЬЩИНИ З ТОМАКІВКИ

Оповідання

*Микола
Томківський районний
бібліотекар
Зименко Григорій
2000 рік*

Заслужений працівник культури України Григорій Ілліч Зіменко народився 18 червня 1940 року у селі Шевченківка Томаківського району на Дніпропетровщині. Він закінчив Дніпропетровське державне училище культури, Київський інститут культури ім. О.С. Корнійчука. Працював завідуючим клубом "Жовтень", методистом, директором районного Будинку культури.

Г.І. Зіменко більше двадцяти років очолює відділ культури Томаківської районної державної адміністрації.

**Книга, подарована
бібліотеці з автографом
автора**

Дніпропетровськ
«Пороги»
1999

84(4УКР)6-4

3-62

*Григорій
Зіменко*

**ЛЕГКОЇ
ДОЛІ
НЕ БУВАЄ...**

Говісній

- Третя книга автора – повість «Легкої долі не буває» - розповідає читачам про нелегку долю простої селянської родини в різноманітних життєвих перипетіях, у вічній боротьбі за виживання за краще майбутнє.

Присвячується 460-річчю Томаківки

ТРИГОРІЙ ЗІМНЕНКО

*«До Томаківки
лине пісенна
стежина»*

Повість

2012 рік

- У останній, ювілейній повісті Григорія Ілліча Зімненка «До Томаківки лине пісенна стежина» викладено історію розвитку культурно-освітньої сфери в Томаківському районі, історію створення та розвитку колективів творчої художньої самодіяльності, їх перемоги та творчі досягнення.

**Пам'ятний знак
"Козаки охоронці"
перед в'їздом до
ТОМАКІВКИ.**

**Томаківська
Благовіщинська улц**

• Томаківко моя, козацька сторона,
Крім тебе, навкруги милішої нема.
Червоні маки пестить срібна
ковила,
Духмяні васильки, полин, і сон-
трава...
тут в давнину на конях отамани
Бороли славу гетьману Богдану.
Тут мирно сплять кургани сивочолі,
Сірка славетного вершилася тут
доля...
Велична, ген, Томаківська, ти, Січ,
Вписала в Книгу Пам'яті, нам знаної,
Всі подвиги з історії сторіч,
Героїв десяти на брані Вітчизняної.
Земля тут плеще хвилями
пшениці...
тут б'ють поклони соняхи землі,
Цілющою водою ще наповнені
криниці,
Тут пахнуть хлібом руки трударів.
Нехай ясніш буяє цвіт життя
У юні, що сьогодні йде до Храм
науки!
Україно мила. Рідна і свята,
Приворожи ти їх на кращу долю.
(Г.І.Зімненко)

Музика, що долею стала...

"Мистецтво-
посередник того,
що неможливо
висловити."
Й.В.Гете

Григорій Ілліч Зімненко- Митець творчого таланту

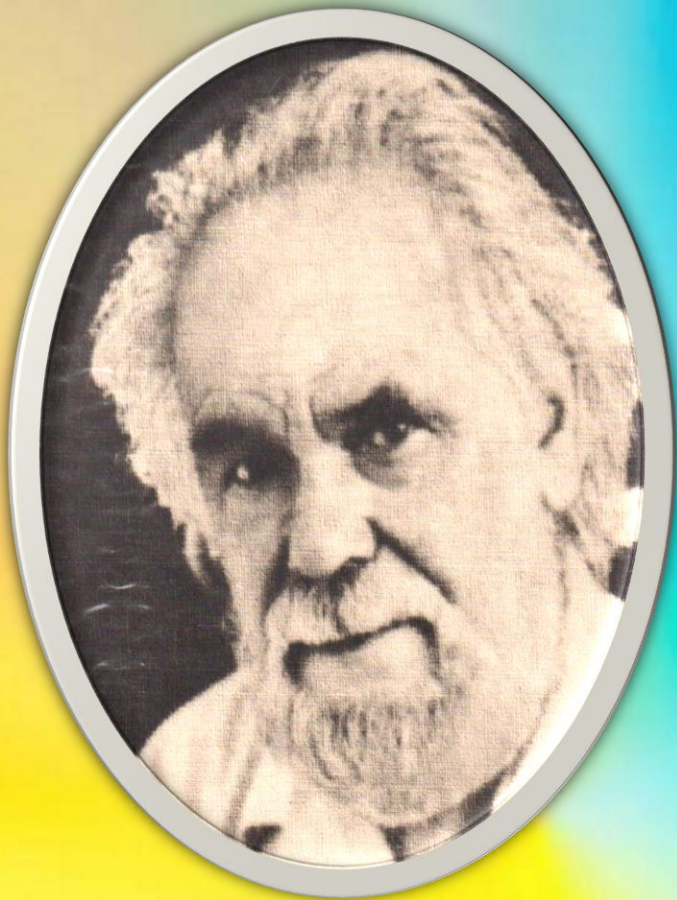
- Як маків цвіт, в душі вогонь палав,
І віддавав добром, теплом і щедрістю для всіх.
Він – щирістю і радістю сів,
на поєний талантом чоловік...
Незгасне серце, віддане народу –
була любов до краю і мистецтву зір,
Співець Томаківки, козацької свободи,
Його життя – як вишуканий твір...
Легкою доля не буває,
та маків цвіт дарують чудеса.
Його талант – і досі нам палає,
його життя – нескорена краса.

Дмитро Никифорович Красняк

"Ніщо так не надихає
на творчість, як краса
рідного краю"
Красняк Д.Н.

**Красняк Д.Н.
Скульптор
Художник
Живописец**

Творець, який зробив себе сам.

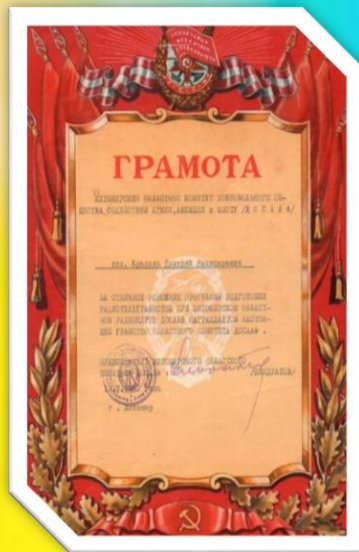
Юнацькі пошуки життєвого шляху

Саме в дитинстві визріває в душі любов до мистецтва. Участь в сільському народному театрі, створеному відомим українським актором Андрієм Варламовичем Дубравіним.

Перед самим початком другої світової війни закінчив сім класів. А потім були важкі роки окупації, робота на відбудові зруйнованого народного господарства.

У 1946-1949 рр. працював вантажником та різноробочим на будовах та підприємствах м. Чистякова Донецької області.

Перші творчі здобутки

**СВІТ
ТВОРЧОСТІ
КРАСНЯКА Д.Н.**

БРАСЛІВ Д.Н.
На цвині

“На пацікі”

Мистецькі творіння скульптора-художника

Картинна галерея ім. Д.Н.Красняка в смт.Томаківка

Відкриття картинної галереї

«.....Я все віддам для картинної галереї, щоб діти томаківчани мали можливість продовжувати розвивати мистецьке творіння», сказав скульптор на відкритті картинної галереї.

Картинна галерея імені Д.Н. Красняка

**Лектор
Баталова Яна
Миколаївна**

**"Душі відлуння
на стіні
відкрили
обріі безмежні
у мені"
Дмитро Красняк**

**Картини живуть
своїм власним
життям, народженим
душею художника.
Вінсет Ван Гог**

**Творчі
роботи
Д.Н.Красняка**

**Екскурсії
до картинної
галереї**

Останній дар
скульптора
томаківчанам
пам'ятник
"Погруддя Т.Г. Шевченка",
Відкритий 18 квітня 2007р.

Творча співпраця Красняка Д.Н. і Зімненка Г.І.

Зліва на право: Г.І.Зімненко, водій Томаківської с/р,
Д.Н.Красняк, Д.Д.Кріпак, В.В.Марченко
1994р.

Дружні зустрічі

Зустріч

Г.І.Зімненко, Я.П.Дузенко, Д.Н.Красняк

Відвідування музею космонавтів імені Корольова.
Зліва направо: В.В.Марченко, Я.П.Дузенко, Д.Н.Красняк,
Г.І.Зімненко. Серпень 1993р.

Цікаві подорожі

За чашкою чаю.
Зліва направо: Я. П. Дузенко, Д. Н. Красняк, дочка
Д. Н. Красняка, В. В. Марченко
Серпень 1993р.

ЖИТТЄВІ спогади

Запрошення доньки
Д.Н.Красняка
Тетяни Дмитрівни
на відкриття
картинної
галереї

В 2005 році до Томаківки завітала донька Д.Н. Красняка Тетяна Дмитрівна. Їй дуже сподобалася картинна галерея, виставка скульптур та полотен свого батька. Слова подяки вона залишила в книзі відгуків.

26. 05. 2005

Мілою вдалося Вам, переконатися, за організацію і виставку високоякісних робіт Красняка Дмитра Никифоровича, його батька.

Бажаю Вам насолоди в Вашій роботі, здоров'я і довголіття.

З повагою Тетяна Дмитрівна

Tetiana Dmytrivna

Пам'ять про видатного земляка

Пам'ять про видатного земляка
ВІЧНО ЖИТИМЕ В ЙОГО ТВОРІННЯХ

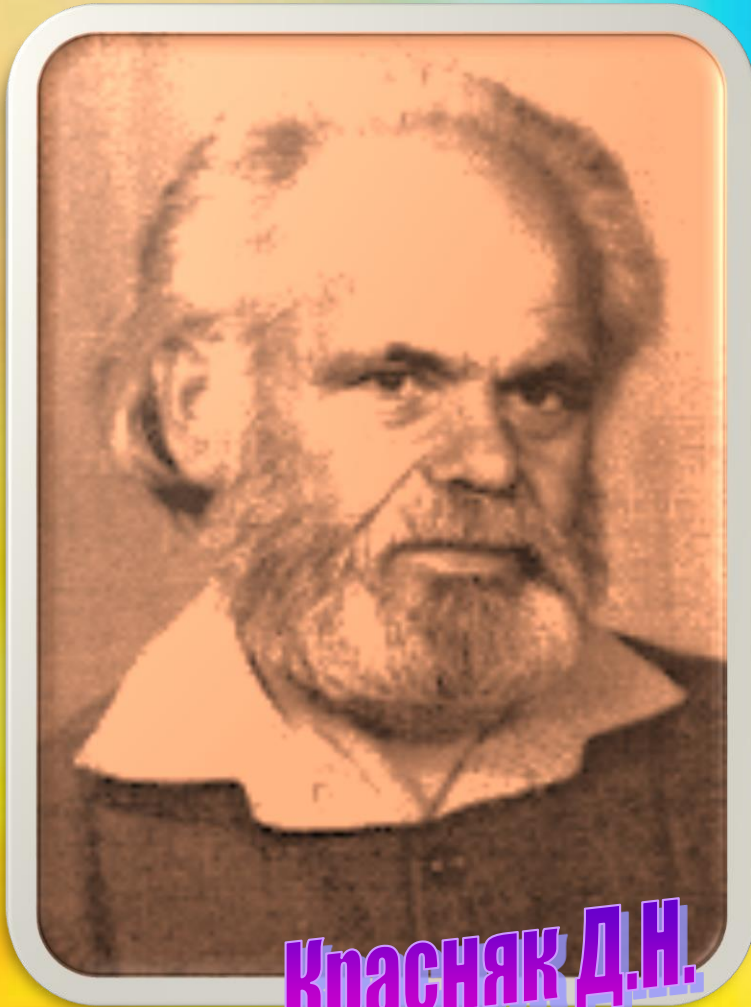
ЖИТОМИРСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
СПІЛКИ ХУДОЖНИКІВ УРСР

**ВИСТАВКА
ТВОРІВ**

К ДМИТРА
РАСНЯКА

**Людина по натурі художник чи поет,
але вона всюди, так чи інакше,
прагне вносити в своє життя красу...**

Красняк Д.Н.

Зімненко Г.І.

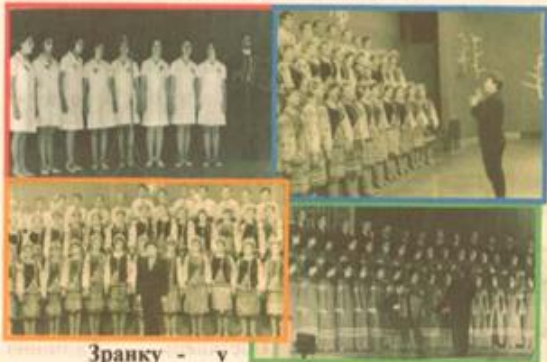
«Прекрасне в житті, прекрасне в мистецтві допомагає
людині жити, допомагає виконувати складну
справу життя, бо це прекрасно випрямляє її душу.

Мистецтво-посередник того, що неможливо висловити.»

Й. В. Гете

Неспокій – ось головна риса характеру Григорія Ілліча. Він надзвичайно працьовита людина, по 15-18 годин віддавав роботі.

Зранку - у відділі культури, який очолював 25 років. Увечері - репетиції в Будинку культури, а у вихідні – концерти. У будь-яку справу, до якої він брався, було вкладено масу творчих зусиль, позитивної енергії, таланту і просто власної душі.

Скільки репетицій він провів з хоровими колективами, котрі, беручи участь у виступах, конкурсах, займали призові місця!

Його колективи неодноразово приймали участь у записі програм для телебачення.

Будучи директором районного Будинку культури, він відкрив

багато гуртків для розвитку місцевих талантів, організував конкурси хорових колективів.

Григорій Ілліч з родини талановитих людей. Його талант держава оцінила, давши звання «Заслужений працівник культури України».

Ця творча, обдарована, інтелегентна, освічена людина ніколи не боялася труднощів.

А розпочалося все з обласної газети

«Зоря». В одному з номерів, Григорій Ілліч прочитав, що український скульптор Д.Н. Красняк, родом із селища Томаківка, має відзначати свою ювілейну дату. Ця інформація здивувала нашого героя, адже він пропрацював 30 років у культурі, а про скульптора нічого не чув, тож він розпочав пошуки. Спочатку - дзвінки до редакції, в обласну бібліотеку, потім – у Міністерство культури України, Спілку художників України, де нарешті дали позитивну відповідь, що дійсно є такий скульптор і мешкає в м. Житомирі. Зав'язалася цікава переписка, а потім зустрічі. Щедрості душі Дмитра Никифоровича не було кінця, він подарував Томаківці скульптурні та художні роботи. За ініціативи Григорія Ілліча у 1993 році була відкрита картинна галерея, де червону стрічку перерізав наш видатний земляк.

У 1999 році побачила світ нова збірка Григорія Ілліча «Бувальщини з Томаківки», в якій автор дуже дотепно, колоритно розповів про справи земляків, їх повсякденне життя. У 2002 році нова повість «Легкої долі не буває» - це сповідь про долю батьків, особисте життя, а також багатьох наших земляків.

Григорій Ілліч Зімненко - його життєвий досвід - це скарб мудрості і візиря. І, хоч, співається в одній з улюблених пісень Григорія Ілліча «Роки на зиму повернули...», нехай в його душі ще довго буде щедра дарунками осінь, а нас нехай радують його нові творчі дарочки.

Григорій Ілліч Зімненко
– Заслужений працівник
культури України

«Прекрасне в житті,
прекрасне в мистецтві
допомагає людині
жити...»

18 травня 1940 року в мальовничому селі Шевченківка Томаківського району на Дніпропетровщині народився **Григорій Ілліч Зімненко**.

Родина батьків вже на той час мала двох синів і донечку, а Гриша став четвертою дитиною. Після нього в сім'ї народилося ще двос дітей, тому **мамі**, Оксані Яківні, не було коли сумувати від безділля. Жінка любила порядок в домі, в чистоті утримувала город.

Ілля Андрійович, **батько** нашого героя, був надзвичайно працюючим. Він любив землю, рослини, обробляв деревину і міг змайструвати будь-який дерев'яний виріб.

Сім'я Зімненків була не лише працюютою, але й дружною та щедрою на добро і любов до людей.

Гриша з дитинства любив співати. Рано навчився грати на гармонії. Старенька вчителька Ольга Олександрівна Галко першою помітила у хлопчика акторські здібності і порекомендувала займатися в драмгуртку.

Так, з 7 років Гриша став активно займатися художньою самодільністю: виступав у школі, колгоспному клубі...

А в жарку пору збирання врожаю за ініціативою комсомольця Г. Зімненка при клубі була створена агітбригада, яка виїжджала на поля.

На селі, як і водилося, після виснажливої роботи в полі чи на городі, увечері лунали задушевні українські народні пісні. Акомпонував всій хоровий компанії Гриша Зімненко.

Час польових робіт і веселих розваг закінчився. Прийшов час виконувати обов'язок справжнього чоловіка: послужити Батьківщині. І чотири довгих роки наш сільський музикант відслужив у Морфлоті. А місцем його перебування став легендарний Кронштат.

Григорій успішно оволодів флотською спеціальністю. В перші навчальні місяці був оголошений відмінником, успішно витримав екзамени і був направлений мотористом на торпедний катер.

З перших днів служби на флоті Зімненко активно включився в художню самодільність: співав, грав, читав вірші.

Невгамовний, непосидючий він налагодив випуск світлозвукових і фотогазет, де приймав участь не тільки як фотограф, але і як художник-оформлювач. Не хто інший, як Г. Зімненко був ініціатором створення гуртка кіномеханіків в частині, де і проводив заняття.

Неодноразово про талановитого моряка друкували в газетах. В душі Григорія-моряка був вогник, який не давав зупинитися на досягнутому, іноді примушував забувати навіть про сон...

Командування частини неодноразово висловлювало подяку батькам за виховання сина.

Перебуваючи далеко від рідної домівки, більш за все Григорій мріяв отримати музичну освіту.

Демобілізувавшись додому, Григорій Ілліч іде працювати в сільський клуб «Жовтень». Вступає на навчання до культосвітнього училища м. Дніпропетровськ на факультет культосвітньої роботи, за спеціальністю – керівник хорового колективу.

Людина будує свої плани, а життя їх коригує. Та Григорій Ілліч дуже великий життєлюб і працелюб. Він полюбив життя таким, яке воно було, немов знав, що доля його буде обдаровувати прємними сюрпризами. Та він здогадувався, що часом буде й нелегко.

Ось для того, щоб було з ким ділити радість і сум, він одружився з Поставець Галиною Тимофіївною. Хорошу дружину він собі обрав: чуйну, лагідну, ніжну. Вона стала його супутницею, порадницею, другом.

Родина Зімненків мала трьох дітей:

двох синів і донечку.

А нині вона розрослася.

Після культосвітнього училища Григорій Ілліч ще закінчив Київський державний інститут культури ім. О.С. Корнійчука.

Саме в цьому приміщенні в с. Томаківка розпочалася трудова діяльність нашого героя.

Нині у центрі селища височить районний Будинок культури, де також працював не один десяток років Григорій Ілліч. Цього енергійного чоловіка знали в районі, області, державі.

Про славного земляка скульптора Д.Н.Красняка в Томаківській районній картинній галереї проводяться тематичні екскурсії:

1. «Д.Н.Красняк видатний скульптор, наш земляк»
2. «Д.Н.Красняк на Томаківщині»
3. «Воєнна тематика в творах скульптора»
4. «Т.Г. Шевченко в житті та творчості Д.Н.Красняка»

Останній дар скульптора томаківчанам «Пам'ятник-погруддя Т.Г.Шевченка», відкритий 18 квітня 2007 року.

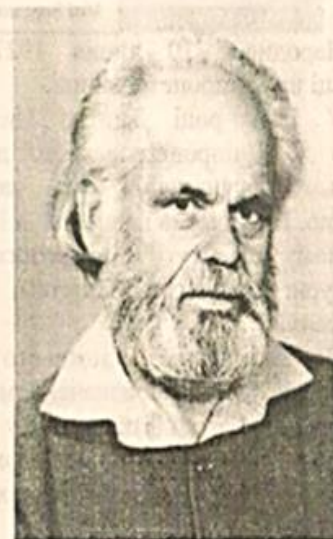
«ХАЙ ЗАВЖДИ ГАЛЕРЕЯ КВІТНЕ»

...Душі відлуння
в галереї на стіні,
Відкрили обрії
Безмежні у мені...

Д. Красняк

«Рідна Томаківко, колись ти мене вирядила з своїх обіймів в нелегкий життєвий і творчий шлях, тепер я знову прилинув до тебе, моя земле, степи і вибалки, моя річка дитинства, мої квітучі степові маки, мої Березняки...»

Дмитро Красняк
(1927-2003)

Заслужений діяч мистецтв України.
В 1960 році закінчив Київський державний художній інститут.
Твори знаходяться в художніх музеях Житомира, Донецька, Полтави, Дніпропетровська, Києва, смт Томаківки та приватних збірках в Україні та за кордоном.

Віхи життя

Мої Березняки

Народився 10 липня 1927 року в Томаківці на Дніпропетровщині.

У 1949 році Дмитро Никифорович вступив до Дніпропетровського державного художнього училища, яке закінчив з відзнакою. Продовжив навчання в Київському державному інституті у видатних майстрів скульптури: професора Макогона, професора М.Г.Лисенка.

По закінченню художнього інституту Д.Н.Красняк їде за призначенням до міста Житомира, де відтоді й працював у художньо-виробничих майстернях скульптором.

З 1965 року – член спілки художників Союзу РСР.

З 1979 року – очолював Житомирську організацію спілки художників УРСР.

Брав участь у 25 республіканських та Всесоюзних художніх виставках, конкурсах. У творчому доробку митця – понад 100 робіт станкової та монументальної скульптури.

Помер 6 грудня 2003 року в місті Житомирі.

У 2004 році рішенням сесії районної ради Томаківській районній картинній галереї присвоєно ім'я Дмитра Никифоровича Красняка.

Д.Н. Красняк на Томаківщині

«...Я все віддам для картинної галереї, щоб діти томаківчани мали можливість продовжувати розвивати мистецьке творіння», - сказав скульптор на відкритті картинної галереї у 1993 році.

Знов на Батьківщині

Навечір'я

На пасіці

Юшка

Томаківська картинна галерея ім. Д.Н.Красняка – перлина Дніпропетровщини

Пориньте в світ прекрасного на мить, Зайдіть в картинну галерею Красняка, В полотнах на стіні художника відчуйте красу В скульптурах мовчазних любов та жагу життя

Т.Г.Шевченко

Розкуються незабаром

Спортсмен

Серед великих людей, які побували на землях Томаківщини був і Т.Г. Шевченко. Метою його поїздки був огляд Дніпрових порогів Пишаючись та зберігаючи цю подію в пам'яті томаківчани за ескізами скульптура – земляка, заслуженого діяча мистецтв України – Д. Н. Красняка відкрили пам'ятник Шевченку.

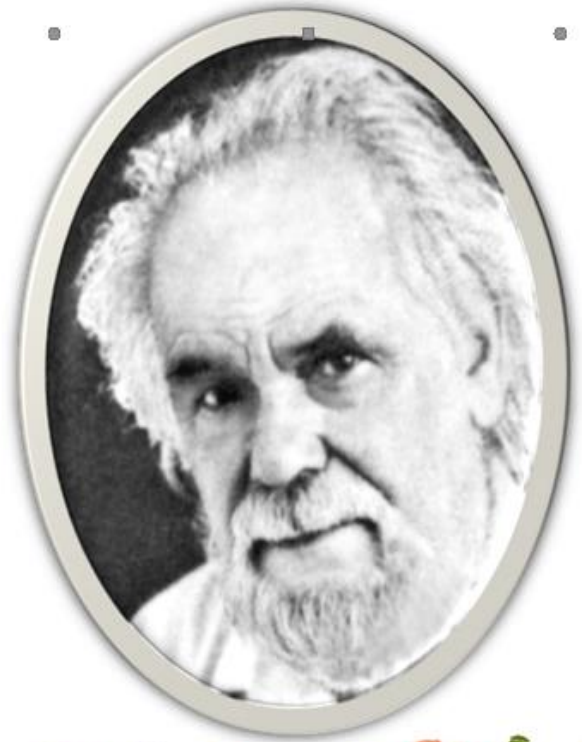

**Група виконавців
з Томаківської
Музичної школи**

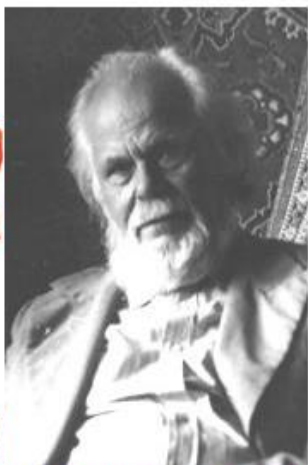
Красняк Дмитро

Никифорович

(1927-2003)

**ДМИТРО НИКИФОРОВИЧ КРАСНЯК
(1927-2003) - ВІДОМИЙ ХУДОЖНИК-
СКУЛЬПТОР, ГОЛОВА
ЖИТОМИРСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ
СПІЛКИ ХУДОЖНИКІВ УКРАЇНИ.**

Народився Дмитро Красняк 10 липня 1927 року в селі Томаківка Дніпропетровської області в сім'ї селянина. У 1946-1949 рр. працював вантажником і різноробочим на будівництвах і підприємствах м Чистякові Донецької області.

У 1949-1954 рр. навчався в Дніпропетровському Державному художньому училищі, яке закінчив з відзнакою. У 1954-1960 рр. Навчався в Київському

Державному художньому інституті. Свою творчу діяльність розпочав ще під час навчання. У 1958 році брав участь в Республіканській виставці, присвяченій 40-річчю Ленінського комсомолу. У 1960 році почав працювати художником-скульптором в Житомирському обласному товаристві художників. Неодноразово обирався головою Житомирської організації Спілки художників УРСР, Житомирської обласної організації Національної Спілки художників України.

Помер Дмитро Никифорович Красняк 6 грудня 2003, похований в Житомирі на кладовищі "Дружба".

„...я все віддам для картинної галереї, щоб діти-томаківчани мали можливість продовжувати розвивати мистецьке творіння у затишних класах образотворчого мистецтва”, - сказав на прощання скульптор-земляк.

Після смерті митець заповів Томаківщині 95 скульптурних творів та полотен.

На жаль Дмитра Никифоровича немає в живих, а плоди його творчості зберігаються в картинній галереї, іменованій на честь нього.

